

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: a) P. C., b) S. H. c) V. H., d) P. Ch., e) Mgr. M. L., zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, f) P. M., g) P. N., h) P. R., i) M. R., j) Bc. M. Š., k) J. F., l) D. Š., m) V. Š., proti žalované: Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasačních stížnostech žalobce e) a žalobce f) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2016, č. j. 5 Ad 14/2011 - 262,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce e) **se z a m í t á .**
- II. V řízení o kasační stížnosti žalobce e) žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Kasační stížnost žalobce f) **se o d m í t á .**
- IV. V řízení o kasační stížnosti žalobce f) žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobci f) **se v r a c í** soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutími ředitele Policie České republiky správy hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 28. 12. 2006, č. 7901/2006, č. 7794/2006, č. 7850/2006, č. 7804/2006, č. 7859/2006, č. 7807/2006, č. 7853/2006, č. 7856/2006, č. 7845/2006, č. 7843/2006, č. 8648/2006, č. 7796/2006, č. 7842/2006 (dále jen „správní rozhodnutí I. stupně“) byli žalobci ke dni 1. 1. 2007 jmenováni do služební hodnosti asistentů a podle § 116 zákona č. 361/2003 Sb., o

služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění platném a účinném pro danou věc (dále jen „zákon o služebním poměru“), resp. podle § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění platném a účinném pro danou věc (dále jen „nařízení vlády č. 104/2005 Sb.“), zařazení do 3. tarifní třídy.

[2] K odvolání žalobců, v nichž žalobci brojili proti zařazení do 3. tarifní třídy namísto do vyšší tarifní třídy, byla citovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzena rozhodnutími policejního prezidenta (dále též „správní orgán II. stupně“).

[3] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2010, č. j. 9 Ca 321/2007 - 365 (dále jen „zrušující rozsudek městského soudu“), byla uvedená rozhodnutí správního orgánu II. stupně zrušena a věc byla vrácena správnímu orgánu II. stupně k dalšímu řízení.

[4] Rozhodnutími policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 4. 2011, č. j. PPR-17765-26/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17766-25/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17769-26/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17770-25/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17771-36/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17772-26/ČJ-2008-99 KP, ze dne 8. 4. 2011, č. j. PPR-17779-26/ČJ-2008-99 KP, ze dne 15. 4. 2011, č. j. PPR-17782-25/ČJ-2008-99 KP, ze dne 15. 4. 2011, č. j. PPR-17785-25/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17788-25/ČJ-2008-99 KP, ze dne 15. 4. 2011, č. j. PPR-17790-25/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17793-24/ČJ-2008-99 KP, ze dne 14. 4. 2011, č. j. PPR-17796-24/ČJ-2008-99 KP (dále jen „žalobou napadená rozhodnutí“), byla částečně změněna (změna spočívala pouze ve vypuštění pasáže týkající se zvláštního příplatku podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru) a ve zbytku potvrzena správní rozhodnutí I. stupně.

II.

[5] Žalobci podali proti žalobou napadeným rozhodnutím žalobu, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 5. 2016, č. j. 5 Ad 14/2011 - 262.

[6] Městský soud předně neshledal, že by správní orgán II. stupně nerespektoval závazný právní názor vyslovený v jeho předchozím zrušujícím rozsudku, žalobou napadená rozhodnutí považoval za řádně odůvodněná, srozumitelná a určitá a neshledal ani žádná další pochybení. Městský soud se dále v rozsudku zabýval klíčovou otázkou, zda byli žalobci správně zařazení do 3. tarifní třídy. Uvedl, že podle § 116 zákona o služebním poměru se tarifní třída stanoví podle nejnáročnější činnosti spjaté s konkrétním služebním místem. Městský soud vyšel z popisů služebních míst (pracovní náplně) žalobců, z nichž zjistil, že žalobci byli ke dni 1. 1. 2007 v oddělení služební kynologie zařazení do oddělení služební kynologie – pořádková služba, přičemž na základě svých znalostí v oblasti služební kynologie měli vykonávat pouze přímý výkon služby s hlídkovým služebním psem a dohlížet na ochranu veřejného pořádku. Nejnáročnější činnost spadala pod činnosti uvedené pro 3. tarifní třídu a nikoliv pro vyšší třídu. Správní orgán II. stupně v žalobou napadených rozhodnutích provedené zařazení žalobců logicky a přesvědčivě vysvětlil. Podle městského soudu správní orgán správně poukázal na rozdílnou pracovní činnost a odborné vzdělání kynologů a jejich psů zařazených v 1. nebo ve 3. skupině oddělení

pokračování

služební kynologie; v těchto skupinách je vykonávána vysoce specializovaná kynologická činnost, kterou nelze hodnotit jako rovnocennou s pracovní činností vykonávanou žalobci. Městský soud dále uvedl, že nelze zlehčovat význam specializace jak kynologů, tak jejich psů, což vyplývá rovněž ze závazného pokynu policejního prezidenta č. 10/2003, který obsahuje rozdělení služebních psů na jednotlivé kategorie podle druhu výcviku a použití, od nejméně odborné činnosti hlídkových služebních psů až po pátrací a specialisty. Tím se liší také náročnost a specializace jejich činnosti, což zároveň vyžaduje i různé nároky na odbornost a specializaci kynologů. Nelze tak přisvědčit žalobcům, že všichni kynologové vykonávají stejnou činnost. Městský soud zdůraznil, že v dané věci bylo pro zařazení žalobců do příslušné tarifní třídy podstatné to, jakou nejnáročnější činnost v rozhodném období vykonávali. Nezabýval se proto namítanými skutečnostmi, jež nemají relevanci ve vztahu k podstatě tohoto sporu (správními rozhodnutími o zařazení jiných osob do vyšší tarifní třídy apod.).

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost žalobce f) [dále jen „stěžovatel f)“] a rovněž žalobce e) [dále jen „stěžovatel e)“].

IV.

[8] Kasační stížnost stěžovatele f) neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel f) doručil Nejvyššímu správnímu soudu pouze blanketní kasační stížnost. Stěžovatel f) rovněž nedoložil plnou moc udělenou advokátovi, ani neprokázal, že jeho zaměstnanec nebo on sám má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele f) vyzval usnesením ze dne 1. 7. 2016, č. j. 7 As 142/2016 - 23, k doplnění kasační stížnosti (tj. k odstranění výše uvedených nedostatků) ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy a poučil ho podle § 37 odst. 5 s. ř. s. o procesních následcích pro případ, že této výzvě nebude ve stanovené lhůtě vyhověno. Jelikož stěžovatel f) nedoložil ani plnou moc udělenou advokátovi, ani pověření pro svého zaměstnance včetně dokladu o jeho vysokoškolském právnickém vzdělání, vyzval ho soud předmětným usnesením také k odstranění tohoto nedostatku podmínky řízení ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy. Zároveň stěžovatele f) poučil o procesních následcích pro případ, že výzvě nebude ve stanovené lhůtě vyhověno. Toto usnesení bylo stěžovateli f) doručeno dne 8. 7. 2016, ve stanové lhůtě však stěžovatel f) nedostatky kasační stížnosti ani nedostatky podmínky řízení neodstranil.

V.

[9] Co se pak týče kasační stížnosti stěžovatele e), ani ta neobsahovala všechny náležitosti podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel e) rovněž nedoložil plnou moc udělenou advokátovi, ani neprokázal, že jeho zaměstnanec nebo on sám má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud proto i stěžovatele e) vyzval usnesením ze dne 1. 7. 2016, č. j. 7 As 142/2016 - 25, k odstranění výše uvedených nedostatků ve lhůtě jednoho měsíce

od doručení této výzvy. Toto usnesení bylo stěžovateli e) doručeno dne 8. 7. 2016. Dne 4. 8. 2016 stěžovatel e) doručil Nejvyššímu správnímu soudu požadované doplnění kasační stížnosti a plnou moc pro udělenou advokátovi (Mgr. Jaroslav Topol). Stěžovatel e) v kasační stížnosti obsáhle popsal dosavadní průběh řízení a zabýval se způsobem zařazování kynologických činností, resp. kynologů do tarifních tříd k 1. 1. 2007 a k 1. 3. 2008. Dovožoval, že kynologové vykonávající stejnou činnost jako stěžovatel e) byli zařazováni do vyšších tarifních tříd. Stěžovatel e) byl nesprávně zařazen do 3. tarifní třídy. Nejnáročnější činnost, kterou vykonával, byl výkon služební kynologie, což neodpovídá 3. tarifní třídě, ale 4. tarifní třídě. Stěžovatel e) dále poukázal na vady řízení před správními orgány. Mj. namítal, že zjištění skutkového stavu provedl správní orgán II. stupně, nikoliv správní orgán I. stupně, což je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti. Žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě návrhu poradní komise, což je v rozporu s § 194 zákona o služebním poměru, a nadto nereflektovalo závěry ze zrušujícího rozsudku městského soudu. Městskému soudu pak vytýkal, že jeho rozsudek je nepřezkoumatelný a vadný. Soud se nevypořádal s námitkou, že správní orgán II. stupně nerespektoval závazný právní názor předchozího zrušujícího rozsudku městského soudu. V rozsudku chybí shrnutí předchozího soudního řízení, ačkoliv stěžovatel e) na zrušující rozsudek městského soudu a v něm provedené dokazování výslovně odkázal. Městský soud při posuzování nejnáročnější činnosti vykonávané stěžovatelem e) nedostatečně zjistil skutkový stav; správní spis týkající se stěžovatele e) obsahuje ve vztahu k prokázání jeho nejnáročnější činnosti pouze 3 úřední záznamy. Nad rámec výše uvedeného stěžovatel e) dovožoval, že mohl být zařazen i do 5. tarifní třídy. K zařazení do 5. tarifní třídy není nutno absolvovat ani specializovaný kynologický kurz. Také činnost s všestranným služebním psem, kterou vykonával stěžovatel e), je činností specializovanou a náročnou. Stěžovatel e) poukázal také na novelizaci nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterou byly do katalogu činností s účinností od 1. 1. 2009 zařazeny kynologické činnosti nejnižší do 4. tarifní třídy. Stěžovatel e) vyjádřil i obavu, že závěry z napadeného rozsudku městského soudu ovlivní budoucí zařazování kynologů do tarifních tříd tak, že tito budou muset být zařazováni do 3. tarifní třídy. S ohledem na výše uvedené stěžovatel e) navrhl zrušit rozsudek městského soudu a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Navrhl také uložit žalovanému povinnost nahradit stěžovateli e) náklady řízení o kasační stížnosti.

[10] Správní orgán II. stupně podal ke kasační stížnosti stěžovatele e) vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas s rozsudkem městského soudu. Podle katalogu činností nebyl výkon služební kynologie ke dni 1. 1. 2007 samostatně zařazen do žádné z tarifních tříd. V katalogu činností byla zařazena do 4. tarifní třídy „*koordinace činností policie při výkonu služební kynologie*“. Tuto činnost však žalobci nevykonávali a samotný výkon služební kynologie do této tarifní třídy (popř. do vyšší) zařadit nelze. Skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn, nebylo nezbytné doplňovat dokazování ohledně kynologů z jiných skupin oddělení služební kynologie. Po kynoložích zařazených do vyšších tarifních tříd byla požadována odlišná činnost. Předmětem sporu je zařazení žalobců do tarifní třídy ke dni 1. 1. 2007, proto nebylo na místě zabývat se následujícími rozhodnutími, kterými byli kynologové zařazováni do vyšších tarifních tříd. Správní orgán neshledal důvodnou ani námitku poukazující na nejmenování poradní komise a odkázal na str. 16 správního spisu týkajícího se stěžovatele e). Senát poradní komise navrhl, aby bylo odvolání stěžovatele e) zamítnuto. Pokud byly po zrušujícím rozsudku městského soudu do správního spisu doplněny další podklady, stěžovatel e) s nimi byl seznamován. Takový postup je zcela

pokračování

v souladu se zákonem o služebním poměru. Tuto námitku navíc stěžovatel e) neuplatnil v žalobě, proto je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. S ohledem na výše uvedené navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

VI.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností, kterou podal stěžovatel f). Jak již bylo výše uvedeno, kasační stížnost stěžovatele f) neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel f) rovněž nedoložil plnou moc udělenou advokátovi, ani neprokázal, že jeho zaměstnanec nebo on sám má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[12] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle § 106 odst. 3 věty první s. ř. s., nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[13] V daném případě kasační stížnost stěžovatele f) neobsahovala důvody ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele f) vyzval usnesením ze dne 1. 7. 2016, č. j. 7 As 142/2016 - 23, k doplnění kasační stížnosti (tj. k odstranění výše uvedených nedostatků) ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy a poučil ho podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. o procesních následcích pro případ, že této výzvě nebude ve stanovené lhůtě vyhověno. Jelikož stěžovatel f) nedoložil ani plnou moc udělenou advokátovi, ani pověření pro svého zaměstnance včetně dokladu o jeho vysokoškolském právnickém vzdělání, vyzval ho soud předmětným usnesením také k odstranění tohoto nedostatku podmínky řízení ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy. Zároveň stěžovatele f) poučil o procesních následcích pro případ, že výzvě nebude ve stanovené lhůtě vyhověno. Toto usnesení bylo stěžovateli f) doručeno dne 8. 7. 2016. Posledním dnem lhůty pro odstranění vad kasační stížnosti a nedostatku podmínky řízení tak bylo pondělí dne 8. 8. 2016. Ve stanovené lhůtě však stěžovatel f) vytýkané nedostatky kasační stížnosti ani nedostatky podmínky řízení neodstranil.

[14] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele f) odmítl (III. výrokem rozsudku) podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele f) Nejvyšší správní soud rozhodl (IV. výrokem rozsudku) s odkazem na § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Zároveň (V. výrokem rozsudku) Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč stěžovateli f), a to na základě § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Vzhledem k tomu, že se v řízení o kasační stížnosti žádné jednání nekonalo, byly splněny podmínky pro vrácení soudního poplatku.

VII.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační stížností stěžovatele e). Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost stěžovatele e) neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou z níže uvedených důvodů.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezu a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezu a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[21] Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn.

pokračování

I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „[s]oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

[22] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

[23] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil.

Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[24] Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní názor vyslovený v rozhodnutích správních orgánů za správný a naopak, z jakých důvodů shledal nedůvodnými žalobní námitky stěžovatele e). Městský soud v napadeném rozsudku podrobně a přezkoumatelně objasnil, proč bylo zařazení stěžovatele e) do 3. tarifní třídy správné a z jakých důvodů nemohl být zařazen do vyšší tarifní třídy. Důkladně se přitom zabýval také rozhodující skutečností pro zařazení stěžovatele e) do příslušné tarifní třídy, tj. nejnáročnější činností, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje (srov. str. 10 až 16 napadeného rozsudku). Byť si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený městským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Uvedený postup městského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09, sp. zn. IV. ÚS 919/14 ze dne 10. 12. 2014). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Ostatně stěžovatel e) proti závěrům v něm vysloveným v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s nimi polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele e) s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, oba dostupné na www.nssoud.cz).

[25] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení podstaty tohoto sporu. Tou je zodpovězení otázky, zda byl stěžovatel e) správně zařazen do 3. tarifní třídy.

[26] Podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Pro služební místo vedoucího příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti v působnosti příslušné organizační jednotky bezpečnostního sboru.

[27] Podle § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.

[28] Podle § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb. katalog činností ve výkonu služby v Celní správě České republiky, Vězeňské službě České republiky, Policii České republiky,

pokračování

Hasičském záchranném sboru České republiky a Generální inspekci bezpečnostních sborů se stanoví v příloze k tomuto nařízení.

[29] Příloha nařízení vlády upravuje katalog činností ve výkonu Policie České republiky v bodě 1.3, a to následujícím způsobem:

3. tarifní třída – asistent: 1. Plnění základních úkolů policie v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky s případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení. Provádění dílčích úkonů v trestním řízení. 2. Zabezpečování ochrany určených objektů zvláštní důležitosti. 3. Samostatný výkon střežení a eskortování osob omezených na svobodě nebo střežení osob umístěných v záchytných zařízeních.

4. tarifní třída - vrchní asistent: 1. Výkon služby policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky, jehož součástí je odhalování, prošetřování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Provádění jednotlivých úkonů v trestním řízení. 2. Zabezpečování specializované ochrany určených objektů zvláštního významu. 3. Koordinace činností policie při výkonu hlídkové služby, při střežení a eskortování osob omezených na svobodě nebo při výkonu služební kynologie nebo hipologie v rámci útvarů policie.

5. tarifní třída – inspektor: 1. Samostatný výkon základních policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování trestné činnosti v příslušnosti útvarů s územně vymezenou působností nižšího stupně. 2. Samostatný výkon odborných činností na úseku povolování a kontroly pobytu cizinců na území České republiky v rámci útvarů s oblastní působností nebo výkon jiných správních činností svěřených policii v rámci útvarů s územně vymezenou působností nižšího stupně. 3. Koordinace výkonu služby při ochraně určených objektů v útvech s územně vymezenou působností vyššího stupně včetně navrhování nebo posuzování systémů bezpečnostních opatření k zabezpečení ochrany objektů. 4. Samostatné zajišťování bezpečnosti chráněných osob. 5. Výkon základních činností v zásahové jednotce v útvaru s územně vymezenou působností vyššího stupně. 6. Výkon odborných specializovaných operativně pátracích činností v útvech policie služby kriminální policie a vyšetřování s působností na celé území České republiky nebo s územně vymezenou působností vyššího stupně. 7. Koordinace operačních činností v rámci policejní školy.

[30] Na základě podkladů obstaraných správními orgány, které jsou součástí správního spisu, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se správními orgány, resp. městským soudem v tom, že činnost vykonávanou stěžovatelem e) v daném období bylo možno podřadit pod 3. tarifní třídu, a nikoliv pod vyšší tarifní třídy. Správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro takový závěr a nelze proto vytýkat správním orgánům a následně městskému soudu ani nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

[31] Jak správně uvedl městský soud, z popisů služebních míst (pracovní náplně) stěžovatele e) vyplývá, že ten byl ke dni 1. 1. 2007 zařazen v oddělení služební kynologie

do 2. skupiny oddělení služební kynologie – pořádková služba. V podrobném popisu služebních činností bylo mj. uvedeno, že stěžovatel e) vykonává přímý výkon služby s hlídkovým služebním psem, chrání s ním život a zdraví občanů a majetek státu, právnických a fyzických osob, předchází a zabráňuje páchaní trestných činů a zakročuje se svým psem proti pachatelům těchto trestných činů a koná jednotlivé úkony v trestním řízení, dohlíží na ochranu veřejného pořádku a byl-li porušen, činí opatření k jeho obnovení za pomoci hlídkového služebního psa. Takový popis přitom odpovídá výše popsané tarifní třídě, a nikoliv vyšším třídám. Tento závěr ostatně podporují i další listiny. Např. sdělení Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 23. 11. 2010, č. j. KRPA-52729-1/ČJ-2010-0000OP, stanovisko ředitelství pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia ze dne 16. 12. 2010, č. j. PPR-27474-1/ČJ-2010-0099OP, podklady předložené Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, ředitelství pro řízení lidských zdrojů, ze dne 26. 1. 2011, č. j. KRPA-3708-1/ČJ-2001-0000OP, závazný pokyn policejního prezidenta č. 10/2003, kterým se vydávají pravidla služební kynologie, a závazný pokyn policejního prezidenta č. 13/1996, kterým se vydává „Zkušební řád pro přezkušování služebních psů v Policii ČR“, písemné vyjádření vedoucího oddělení služební kynologie č. j. KRPA-14418/ČJ-2011-0000OP k námitkám odvolatelů zastupovaných stěžovatelem e) ze dne 10. 3. 2011. Z těchto listin vyplývá, že policisté zařazení na oddělení služební kynologie ve 2. skupině [tedy i stěžovatel e)] prováděli hlídkovou činnost v rámci linky 158 nebo dohled nad veřejným pořádkem pod jednotným velením na bezpečnostních opatřeních. Tito policisté prováděli ponejvíce autohlídky na lince 158, kde se služebními psy asistovali ostatním hlídkám při zajišťování bezpečnosti, prováděli průzkumy objektů (vlaky, opuštěná stavení) za účelem vypátrání nežádoucích osob, případně pachatelů trestných činů nebo osob v celostátním pátrání, střežili zadržené osoby na místě činu, pod jednotným velením se podíleli na zajištění veřejného pořádku na bezpečnostních opatřeních jako sportovních akcích, demonstračních apod. Dále z nich vyplývá, že policisté v jiných skupinách (1. a 3. skupina) na oddělení služební kynologie, zařazení do vyšších tarifních tříd, vykonávali činnosti odlišné od výše uvedených, vykonávaných policisty 2. skupiny. Policisté z 1. skupiny (speciální pátrání) prováděli činnost speciální kynologie – vyhledávání omamných a psychotropních látek, palných zbraní a jejich komponentů, vyhledávání výbušnin a zajištění krajské výjezdové skupiny s pátracím psem. Policisté z 3. skupiny (pachová identifikace) zajišťovali metodu pachové identifikace. Nejvyšší správní soud doplňuje, že pro danou věc bylo podstatné určení nejnáročnější činnosti vykonávané stěžovatelem e), nikoliv určení nejnáročnější činnosti vykonávané jinými osobami, jejichž zařazení do příslušné tarifní třídy je předmětem jiných řízení. Stěžovatel e), který byl zařazený do 2. skupiny, nevykonával stejnou činnost jako policisté zařazení v 1. a 3. skupině a vyšší tarifní třídě.

[32] S ohledem na všechny výše citované podklady, o které se opíraly i správní orgány a které se vztahovaly ke stěžovateli e), jakož i s přihlédnutím k obsahu správního spisu, nelze souhlasit ani s tím, že by správní orgány svůj závěr ve vztahu ke stěžovateli e) opíraly o náhodně vybrané příklady z katalogu činností nebo pouze o 3 úřední záznamy se zaznamenanými činnostmi stěžovatele e), resp. s tím, že by se správní orgány opíraly o listiny vztahující se pouze k jiným žalobcům. Z předmětných záznamů nadto vyplývá, že za období od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 použil stěžovatel e) služebního psa při výkonu služby sedmkrát, přičemž nezaznamenal žádné úspěšné použití psa, nebyl vyslán do výjezdové skupiny ani k plnění speciálního úkolu. Z úředních záznamů dále vyplynulo, že

pokračování

stěžovatel e) při použití psa v hlídce psůvodů asistoval zakročujícím hlídkám pohotovostní motorizované jednotky nebo hlídce městské policie, zajišťoval bezpečnost těchto zakročujících hlídek při různých úkonech a zákrocích. Ani konkrétní činnosti, které měl stěžovatel dle svého tvrzení v kasační stížnosti vykonávat nad rámec činností uvedených v úředních záznamech, nesvědčí o tom, že by jím vykonávaná nejnáročnější činnost odpovídala zařazení do 4. tarifní třídy.

[33] Nejvyšší správní soud shledal jako relevantní rovněž argumentaci městského soudu poukazující na rozdíly ve specializaci kynologů a jejich psů. Hlídkoví psi, jak vyplývá z podkladů obsažených ve správním spise, se používají zejména k preventivní činnosti na úseku ochrany veřejného pořádku, zákrokům proti narušitelům veřejného pořádku, prohlídce a průzkumu terénu, objektů nebo dopravních prostředků za účelem vyhledání osob, předmětů a avizací, střežení a eskortám osob, zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku v dopravních prostředcích apod. Tato činnost je vykonávána skupinami pořádkové služby (do které patří i stěžovatel) a jedná se o hlídkovou činnost, které odpovídá zařazení do 3. tarifní třídy podle nařízení vlády č. 104/2005 Sb. Je třeba doplnit, že nejnáročnější činnost je nutné posuzovat z pohledu faktické policejní činnosti, nicméně i výše uvedené úvahy týkající se odbornosti kynologů a jejich psů mají relevanci k podstatě tohoto sporu a zdejší soud je považuje za správné.

[34] Pokud pak stěžovatel e) uváděl, že nejnáročnější činností, kterou v daném období od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 vykonával a která jej opravňuje k zařazení do 4. tarifní třídy, byl „výkon služební kynologie“, nutno uvést, že taková činnost ve výše uvedeném katalogu činností k 1. 1. 2007 obsažena nebyla. Bod 1.3.4.3 katalogu činností zahrnuje v rámci 4. tarifní třídy pouze činnost označovanou jako „Koordinace činností policie [...] při výkonu služební kynologie [...]“. K pojmu koordinace ve smyslu citovaného ustanovení lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 143/2008 - 109, ve kterém se uvádí, že taková činnost zahrnuje „trvalou a nosnou část aktivního působení na složky systému, prvek řízení, organizace a managementu, a to jako stěžejní a konstantní součást této funkce“. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by stěžovatel e) vykonával v souvislosti s výkonem kynologie koordinační činnost odpovídající takovému vymezení. Pokud v kasační stížnosti tvrdil, že „odpovídal v době nepřítomnosti nadřízených za vedení útvaru, prováděl koordinaci výkonu služby ostatních kynologů oddělení služební kynologie [...]“, je třeba v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 3 Ads 14/2011 - 104, podle něhož „zařazení do tarifní třídy má být posuzováno s ohledem na popis pracovní činnosti spjatý s konkrétním služebním místem a případná činnost vyžadovaná od žalobce nad rámec tohoto postupu jen výjimečně, tj. nikoliv pravidelně nemůže vést pro zařazení do vyšší tarifní třídy“. S ohledem na obsah správního spisu nelze souhlasit se stěžovatelem e) ani v tom, že by konal „jednotlivé úkony v trestním řízení“, tedy činnost, která by mohla být zařazena do 4. tarifní třídy. Ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel e) takové činnosti vykonával a relevantně to ani nedokládal. Ostatně v kasační stížnosti výslovně uvedl, že „žádný kynolog z oddělení služební kynologie, ani jiný kynolog zařazený na skupině kynologie nemohl vykonávat „jednotlivé úkony v trestním řízení“ [...]“.

[35] Co se pak týče tvrzení, ve kterých stěžovatele dovozoval i možnost zařazení do 5. tarifní třídy, odkazuje ho Nejvyšší správní soud na výše uvedené a doplňuje, že z vyjádření

vedoucího oddělení služební kynologie ze dne 10. 3. 2011, č. j. KRPA-14418/ČJ-2011-00000P, vyplývá, že policisté s pátracími psy zařazení v 5. tarifní třídě byli zařazení do stálé výjezdové skupiny a vykonávali činnosti v rámci této výjezdové skupiny, kromě práce se služebním psem prováděli i odběr pachových stop. Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel e) takovou činnost vykonával. Policisté zařazení do 2. skupiny [včetně stěžovatele e)] plnili pouze úkoly hlídkové služby, nebyli zařazováni do stálé výjezdové skupiny a nevykonávali odběr pachových stop. Jednalo se o činnost hlídkovou, při které byli oprávněni zadržet pachatele na místě činu nebo spáchání trestné činnosti, popřípadě místo zajistit pro činnost výjezdové skupiny.

[36] Výše uvedené podklady považuje Nejvyšší správní soud za dostačující pro zjištění skutečného stavu věci, v důsledku čehož nebylo nutno provádět další dokazování. Postup správního orgánu netrpí žádnou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a městský soud proto nepochybil, pokud skutkové závěry správních orgánů považoval za správné a nepovažoval za potřebné provádět další dokazování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 23. 2. 2011, č. j. 3 Ads 14/2011 - 104, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Azs 8/2012 - 61, ze dne 5. 11. 2008, č. j. 7 As 22/2007 - 81). Nyní posuzovaný případ není zatížen ani vadou řízení před správními orgány spočívající v tom, že doplnění relevantních podkladů k určení správnosti zařazení stěžovatel e) do 3. tarifní třídy provedl správní orgán II. stupně a nikoliv správní orgán I. stupně. Městský soud správně poukázal na to, že správní řízení tvoří jeden celek (k tomu obdobně srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98). Pokud správní orgán II. stupně doplnil skutková zjištění oproti skutkovým zjištěním, z nichž vyšel při svém rozhodování správní orgán I. stupně, lze takový postup akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvojinstančnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009 - 99). Nelze přehlédnout, že doplnění dokazování uložil správnímu orgánu II. stupně městský soud ve zrušujícím rozsudku. Pokud jde o procesní postup po zrušujícím rozsudku městského soudu, ani v tomto směru nedošlo k žádnému pochybení, když o všech doplněných podkladech byl stěžovatel e) vyrozuměn, měl možnost se k nim vyjádřit a předložit další návrhy stran zjišťování skutkového stavu.

[37] Pokud jde o námitku, v níž stěžovatel e) poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s § 194 zákona o služebním poměru na základě návrhu poradní komise, je třeba dát za pravdu správnímu orgánu II. stupně, který ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel e) tuto námitku neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se tak touto námitkou s ohledem na ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřiblíží*“ (srov. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem.

pokračování

Jeho užití lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti pravomocnému správnímu rozhodnutí byly nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to k popření kasačního principu, který se uplatňuje v řízení o tomto mimořádném opravném prostředku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že poradní komise v dané věci předložila návrh rozhodnutí (k tomu srov. str. 20 - 22 správního spisu), přičemž stěžovatel e) byl o jejím složení informován, stejně jako o všech podkladech pro rozhodnutí.

[38] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele e), že správní orgán II. stupně v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednil závěry ze zrušujícího rozsudku městského soudu. Důvodem zrušujícího rozsudku byla nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost původního rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Městský soud zavázal správní orgán II. stupně znovu věc posoudit a náležitě zdůvodnit, jaká činnost z činností, jež byla podle popisu služební činnosti požadována, je nejnáročnější, a dále zhodnotit a zdůvodnit přiřazení vybrané nejnáročnější činnosti do katalogu činností pro danou jednotlivou tarifní třídu. Tento požadavek správní orgán II. stupně bezesbytku splnil (k tomu podrobněji viz výše). Není ani pravdou, že by městský soud v napadeném rozsudku nezkoumal soulad žalobou napadeného rozhodnutí s právním závěrem vysloveným ve zrušujícím rozsudku městského soudu, resp. že by opomenul obsah zrušujícího rozsudku městského soudu zrekapitulovat (srov. str. 7 napadeného rozsudku).

[39] Na zákonnost rozsudku městského soudu nemá s ohledem na § 75 s. ř. s. vliv ani novela nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterou byly do katalogu činností s účinností od 1. 1. 2009 zařazeny kynologické činnosti nejnižší do 4. tarifní třídy. Předmětem soudního přezkumu bylo posouzení správnosti zařazení stěžovatele e) do příslušné tarifní třídy na základě nejnáročnější činnosti, kterou vykonával za předmětné období od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 a podle právních předpisů platných a účinných za toto období. Není proto nutné zabývat se tím, jakou konkrétní činnost vykonával stěžovatel e) v období po vydání rozhodnutí, kterým byl zařazen po výše uvedené novelizaci nařízení vlády č. 104/2005 Sb. do 4. tarifní třídy, neboť toto rozhodnutí není předmětem přezkumu v dané věci. To platí obdobně o dalších námitkách týkajících se zákonnosti tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal pro danou věc významné ani obavy stěžovatele e) v tom smyslu, že správní orgány nebudou respektovat novelizované nařízení vlády č. 104/2005 Sb. při zařazování osob do tarifních tříd. Úkolem správních soudů je přezkoumávat zákonnost konkrétního rozhodnutí, přičemž při soudním přezkumu soud vychází ze skutkového a právního stavu k datu rozhodování správního orgánu, nikoliv z data pozdějšího.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnost ani dalších tvrzení stěžovatele e), kterými rozváděl výše uvedené důvody kasační stížnosti. Ani tato tvrzení nemohla nic změnit na správnosti zařazení stěžovatele e) do 3. tarifní skupiny v předmětném období. Zdejší soud plně souhlasí se závěry obsaženými v rozsudku městského soudu, resp. v předcházejícím rozhodnutí žalovaného, na které v podrobnostech odkazuje. Nad rámec výše uvedeného poukazuje Nejvyšší správní soud i na obdobně vyznívající rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, č. j. 8 Ad 25/2010 - 90 a rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014 - 59. Závěry správních soudů přitom prošly i testem ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 605/2015). Kasační soud závěrem doplňuje, že nikterak nezpochybňuje náročnost a záslužnost vykonávaných činností v předmětném období. S ohledem na dikci právní úpravy, zařazení stěžovatele e), resp. s ohledem na jím fakticky vykonávané činnosti, však nebylo možno stěžovatele e) zařadit do vyšší tarifní třídy. Podrobněji ke všem důvodům viz výše.

[41] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele e) není důvodná, a proto ji zamítl dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. (výrok I rozsudku).

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele e) Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel e) nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Účastníkem řízení o kasační stížnosti byli *ex lege* i ostatní žalobci (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.). Ve vztahu k nim vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že případný úspěch stěžovatele e) v řízení o kasační stížnosti by bylo možno chápat i jako jejich procesní úspěšnost. Z důvodu, že však stěžovatel e) nebyl úspěšný, nepřiznal Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení ani jim (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2010, č. j. 2 Afs 76/2009 - 81, ze dne 30. 8. 2013, č. j. 2 Aps 7/2012 - 47, ze dne 14. 5. 2008, č. j. 1 As 46/2007 - 150). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II rozsudku). S ohledem na koncepci právní úpravy ve vztahu k řízení o kasační stížnosti, s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie, resp. s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. řízení ve věci sp. zn. 9 As 127/2016, sp. zn. 8 As 93/2015, sp. zn. 1 As 2/2014, sp. zn. 1 As 15/2013, sp. zn. 6 As 46/2013 atp.) rozhodl Nejvyšší správní soud o obou kasačních stížnostech jedním rozhodnutím.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu